

Nije rješenje u oponašanju Hrista, nego da mu dopustimo da On živi (2)

„Isus je bio u potpunosti čovek, a ipak je bio u potpunosti Bog.“ Ovo su izjavili neki od najcenjenijih učitelja Biblije, komentatori... Čini se da postoji jasna suprotnost u toj jednoj rečenici. Kako osoba može biti u potpunosti čovek, ako je u isto vreme u potpunosti Bog? Takva kontradiktornost ne zvuči razumno. Istina u izjavi postaje očigledna čim počnemo da shvatamo istinu o dve prirode koje sva inteligentna bića poseduju. Isus je takođe posedovao ove dve prirode. Posedovao je fizičko telo koje je primio od Marije (Galatima 4:4) i takođe je posedovao Duh, Njegov istinski identitet koji je došao sa neba i prebivao u tom telu.

U pogledu Njegovih fizičkih sposobnosti (sila), Isus je bio u potpunosti čovek. U tom pogledu On je bio u potpunosti kao mi. Nije posedovao nikakve moći i sposobnosti superiornije od drugih ljudi, tako da je jasno da je fizički, On bio „u potpunosti čovek.“ Drugim rečima, On nije imao um sposoban za mentalna dostignuća superiornija od naših. Sve što je bio u stanju da radi, u pogledu Njegovih sećanja, mentalnih kapaciteta i fizičkih sposobnosti, je bilo isto ono što smo i mi u stanju da uradimo. On je ostavio svoju božansku silu sa strane. On sam po sebi nije bio u stanju da čita misli, čini čuda i gleda u budućnost. Sva ova čuda je činio Bog kroz Njega (Dela apostolska 10:38), kao i kroz sve druge proroke. Pored toga, Isus je posedovao fizičku prirodu koja je bila oslabljena posledicama degeneracije duge 4000 godina. Neki na to ukazuju kao na „grešnu prirodu.“ Dakle, u pogledu Njegovih sposobnosti i moći Isus je bio baš kao i sva druga ljudska bića i posedovao je palu prirodu.

Ali ne zaboravimo da je postojao drugi aspekt Isusa kao što je

to slučaj sa svakom drugom osobom. Postojala je duhovna priroda, i u pogledu ove prirode Isus nije bio kao drugi ljudi. Svi ljudi se rađaju sa telesnim duhom, duhom koji fokusiran na sebe, koji je suprotavljen Božjim načelima. Isus nije bio takav. Hristov Duh je bio Duh jedinorođenog Sina Božjeg, onoga koji je izašao od Boga, u potpunosti po obličju Božjem. Ovaj Duh je bio Božanski Duh, što znači da je posedovao sve osobine božanskog uma, kao i Bog Otac, tako da, kao što je i Bog bio dobar, tako je i Isus bio dobar po prirodi, pre nego što je bio rođen. U pogledu Njegovog Duha Isus je u potpunosti bio Bog, čak iako je u pogledu svojih moći i sposobnosti bio u potpunosti čovek. Ovo je odgovor na misteriju o tome kako je on mogao biti u potpunosti Bog i u potpunosti čovek u isto vreme. On je bio u potpunosti Bog, ali samo u smislu toga što je bio savršeno dobar. To je istinski znak Božanstva. Mnogi ljudi se drže pogrešne ideje da znak Božanstva predstavljaju sila i moć. Oni veruju da su vrhovna sila i moć ono što Boga čini Bogom, i zaključuju da ako je Isus bio u potpunosti Bog onda mora da je posedovao istu svemoguću silu kao i Bog Otac, čak i kada je bio čovek. Istina je da je veliki znak božanstva, element koji razdvaja Boga od svih drugih bića, činjenica da je On u potpunosti dobar dok nijedno drugo biće u univerzumu to nije, osim Njegovog Sina.

Kada je Isus bio na zemlji On je posedovao samo ljudske sposobnosti, i u ovom pogledu je bio potpuno isti kao i mi, i nije imao nikakvu prednost u odnosu na nas. Međutim, Njegova duhovna priroda, ili Njegov um (ne mozak, već Njegov um ili Duh) je bila drugačija od naše. Isus je bio rođen sa mržnjom prema grehu. Njegov um je bio čist i nesebičan od trenutka Njegovog rođenja. Bio je samo čovek po svojim moćima i sposobnostima, ali je bio Božanstvo po svojoj prirodi. Rekao bih to na drugačiji način, Isus je bio čovek koji je imao savršeno dobar um od trenutka kada je bio rođen. Ovo je jedina razlika između Njega i svih drugih ljudi.

Iskušenja sa kojima se mi suočavamo bila su pred Isusom i kada

se suočavao sa njima jedina sila koja mu je bila dostupna je ona koja je dostupna i nama. Ipak, mrzeo je greh po svojoj prirodi. Njegov Duh je ustuknuo od toga. Drugi nisu i u tome je razlika. Zbog toga On nikada nije sagrešio, zato što je imao Božanski um, a Božanstvo je potpuno suprotstavljeno grehu.

Duboko ukorenjena zabluda

Greška koju mnogi ljudi prave je ta što pretpostavljaju da je Isus došao na zemlju da bi dokazao da čovek može da živi bez greha. Istina je da sam čovek ne može da živi bez greha. Bog nije pokušavao da dokaže šta nije istina. Ono što je Bog dokazao u Hristu je da Božanstvo udruženo sa čovečanstvom ne čini greh. Božanstvo i čovečanstvo su bili udruženi u Hristu i ovo je jedino sredstvo pomoću kojeg čovečanstvo može živeti iznad greha.

Međutim, još važnije je da je to pokazalo kakav Bog zaista jeste. U Isusu Hristu, Bog je pokazao svoj karakter i svoju istinsku prirodu pred svetom i univerzumom kao što nikada ranije nije bila viđena i shvaćena. To nije bila demonstracija sposobnosti čovečanstva, već istinske Božanske prirode. Isus je dokazao da kada se uklone od Njega Božja sila, slava i znanje, kada se ukloni ostatak Božje pomoći od Njega, uključujući i Sveti Duh, kada sa On razapne ne krst i nađe oči u oči sa večnom smrću, i dalje će funkcionisati na osnovu nesebične ljubavi. Isus je pobio Sotonine optužbe da je Bog sebičan i da je dobar jedino zato što je svemoćan. Nijedno drugo biće u univerzumu nije moglo da učini to što je Isus učinio. Anđeli bi u istoj situaciji bili neuspešni. Bilo koje drugo ljudsko biće bi se istog trenutka predalo instinktu samoočuvanja ukoliko bi se suočilo sa istim okolnostima. U Isusu smo videli Božju slavu, ali to je bila slava, „kao jedinorođenog od Oca.“ Nešto što je samo Božansko biće moglo da proizvede.

Ideja da na našem putu do pobede treba da oponašamo Hrista je

koncept koji sam prihvatao dugo godina u svom životu, ali sam shvatio da takvo razumevanje stvara mnoge nedoslednosti u planu spasenja i donelo je bolne frustracije u iskustvo mnogih iskrenih hrišćana. Istina je da je Isus primer života koji Bog želi da vidi u čoveku, primer savršenog života. Ali On nije primer načina na koji ja mogu da živim savršen život. Moj način da živim savršen život ne treba da bude oponašanjem Isusovih načina, moj način treba da bude umiranje i dopuštanje Isusu da ponovo živi. Ja ne mogu, niti ću ikada biti u stanju da živim savršen život. Ali Hrist jeste i ponovo će to učiniti u meni. To je tajna pobede. Ne oponašanje, već zamena.

Mi znamo da je On zavisio na svakom koraku Svog života od uputstava Svog Oca. Mi znamo da je On zavisio od Duha svog Oca u pogledu činjenja čuda. Mi znamo da se On molio kao što se čovek nikada nije molio, ali nije to bilo ono što ga je održalo na krstu. Tamo Ga je Otac ostavio i svaka pomoć i podrška su mu bili uskraćeni. To se zaista dogodilo. Ako nije onda On nije zaista poneo moje grehe, On onda nije zaista zauzeo mesto gde grešnik zaslužuje da bude. Ali znamo da je On to učinio i obezbedio naše spasenje.

Ali kako je mogao da ostane veran na krstu, napušten od Božjeg Duha, ako nije sam po sebi Božanstvo i stoga u potpunosti dobar sam po Sebi? Ako uzmemo najsvetijeg čoveka, recimo Enoha, i mi ga zakucamo na krst, zapretimo mu večnom smrću i oduzmemo Božjeg Duha od njega, da li će ostati veran? Apsolutno ne, zato što ne postoji dobro u nama odvojeno od Boga, i nikada neće ni postojati za svu večnost. U celom univerzumu postoje samo dva bića koja su dobra sama po sebi. Jedan je Bog Otac, a drugi je Njegov jedinorođeni Sin, kome je Otac dao da „*ima život u sebi*,“ koji je izraz Njegove ličnosti. Kada ovo ispravno shvatimo videćemo zašto je toliko važno da se držimo Hrista i u potpunosti polažemo svu nadu u Njega.

Svi koji su rođeni od Adama, rođeni su sa grešnim telom i izopačenim umom. **Pošto se priroda prenosi rođenjem nije bilo**

moguće da bilo koji Adamov potomak ikada pomogne ljudskom rodu. Sve što je on mogao da prenese bila je ista priroda koju je nasledio, grešna, izopačena priroda. Da bi se pomoglo čovečanstvu, novi elemenat je morao biti uveden u životni tok čovečanstva. Morao se naći neko ko je mogao da prenese život, a koji ne poseduje izopačenu prirodu Adamovog života. Morao se naći neko ko je mogao da prenese Božanski život, jedina nada za oporavak potonulog čovečanstva. Ovo je još jedan dokaz da je Isus morao biti Božanstvo, sam Božji Sin, a ne samo još jedan čovek. Zbog toga je Isus nazvan „poslednji Adam.“ On je drugi čovek koji je bio postavljen na čelo čovečanstva, da prenese svim ljudima drugi život. Život koji poništava efekte onog života koji smo primili od prvog Adama.

Čovečanstvo samo po sebi nikada ne može živeti bez greha. Sada nam je Hrist dao Svoj život, i ako ga primimo On će ponovo živeti u nama i činiti ono što samo Božanstvo može da čini. On će ponovo živeti bez greha, ali ovoga puta u nama. Kakvo predivno spasenje nam je Bog obezbedio u Hristu.

[Prethodni nastavak](#)